

Ifjúsági nap Vojvodinában

A Fruška Gora turista egyesület ifjúsági tagozata kirándulást rendezett Stražilovóra. Erre a kirándulásra minden számottevő vojvodinai ifjúsági szervezetet meghívtak. Az összejövetel nagyszerűen sikerült. Ezerre tehető a megjelentek száma. Egyedül Novisadról tizenöt ifjúsági egyesület képviseltette magát. Rajtuk kívül ott voltak Bácska, Bánát és a Szerémség számos városának és falujának küldöttei: Subotica, Kula, Srbobran, Vel. Kikinda, Petrovgrad, St. Becej, Srem, Mitrovica, N. Slankamen stb. és a Beográdban élő vojvodinai fiatalok egy-egy nagyobb csoportja.

Dél előtt a kirándulók meglátogatták az ifjúság fiatalon elhunyt barátjának Branko Radicevicnek sírját, ahol több felszólaló hangoztatta az összejövetel célját és értelmét. Az elmúlt húsz év alatt itt lépett ki először az ifjúság mint egységes, öntudatos tömeg, amely közös erővel akar szembeszállni minden elnyomó törekvéssel szemben. A régi álmom, a brüsszeli kongresszus jelszava: „Teremtjük meg az élők egységét, nehogy a sírban kelljen egyesülnünk” megvalósult. Ezen a kiránduláson együtt voltak a dolgozó ifjúság képviselői, a szellemi munkát végző fiatalokkal: egymásra találtak. Minden vidék szónoka azokat, a gondolatokat fejtegette, amelyek valamennyiünket foglalkoztatnak. Mint ismeretlenek találkoztunk és mint barátok váltunk el. Az összetartás gyönyörű megnyilvánulása volt ez a kirándulás. Sokat tanultunk belőle, de elsősorban azt, hogy minden becsületos, jószándékú fiatal tud, és akar együtt dolgozni.

A közös ebéd után szabadtéri előadás volt, az est beálltával pedig ifjúsági dalokat énekelve megerősödve önbizalommal lépdeltünk egymás mellett hazafelé, az új holnap, új harcok felé.

Molnár Ilona

Vasárnap június 25-én a Topola közelében lévő Karkatur nevű új település lakói letelepedésük huszadik évfordulóját ünnepelték. Az ünnepély megrendezésében a döntő szó az ifjúságé volt. A vezetők meghívták az összes közelben lévő telepeseket (Žednikről, Čantavirről stb.) akik szép számban képviselték magukat, különösen az ifjúság részéről. Az ünnepély legkiemelkedőbb része a programbeszéd volt, amelyet Lubarda Ilija fiatal jogász olvasott fel a haladószellemű telepes ifjúság nevében. Beszédében a következőket mondotta: a mai ifjúság különben is rossz helyzetét még elviselhetlenebbé teszi az új világháborútól való rettegés,

Hogyan lehet megakadályozzuk össze kell fogni az egész világ ifjúságának. Ehhez a táborhoz a jugoszláviai ifjúságnak is csatlakoznia kell, mert céljai az övéivel azonosak: megvédeni a világbékét és megteremteni az emberiség általános jólétét. „Nekünk nem kell Ausztria és Csehszlovákia térdenálló békéje, melyet az erőszak tart fenn, hanem olyan béke kell nekünk, melyben minden ember a testvériségen alapuló szabadságot élvezheti.”

Ebben a munkában a jugoszláviai ifjúság csak akkor vehet eredményesen részt, ha megoldják Jugoszlávia összes belpolitikai problémáit. A horvát kérdés békés megoldásán kívül követelték: az összes kisebbségi kérdések helvisek és észszerű megoldását. „A kisebbségről tudomást kell vennünk, mert kisebbség van, és teljes szabadságot kell nekik: adni, úgy gazdasági, mint kulturális és politikai téren. Atyáink! ti nem azért jöttetek ide, hogy a magyarságot elnyomjátok, hanem, hogy velük egyetértésben és békében dolgozzatok a föld fölvirágoztatásán. Mi sohasem fogadjuk el azt a gondolatot, hogy mások kárán éljünk, mert ehhez nincs jogunk és örökké ki fogunk tartani

a testvéri együttműködés mellett. Mindezt pedig valljuk, úgy, a ti, mint a mi érdekünkben."

Követelték a telepes ifjak, hogy Jugoszlávia kössön szövetséget a demokratikus hatalmakkal: közleljen szomszédjainhoz és a testvéreikhez államaihoz, mert ez az egyetlen út, melyen haladva Jugoszlávia is kiveheti részét a háborús úszítók elleni harcból, ezt pedig magának Jugoszláviának az érdekei is megkövetelik.

bontás
elny. máj. 1.

A beszédet sokszor szakította félbe a hallgatóság tapsa és eljenzése éppúgy az öregek, mint a fiatalok részéről.

A programbeszédet egynéhány szavaltat és Nušić Branislav „Hatalom” című egyfelvonásos tragikomédiája követte.

M. J.

A francia-spanyol határon

Ludwig Renn ismeri a koncentrációs táborokat. Most megismerte a szabadságszerető Franciaország st. cyprieni koncentrációs táborát is. És hallgat.

José Petre, spanyol költő írja a st. cyprieni táborból: „Nincs mit enni, földön alszunk, a világtól elzárnak bennünket.” Elferdült sorok... Petere magas, erős és egészséges volt.

Arconada könyvéről az összes francia folyóiratok írnak. Arconada beteg. Nedves homokon alszik. Hozzájutni nem lehet. A táborba nincs bebocsátás.

Megértem, hogy 30.030 menekültől gondoskodni nagyon nehéz. Tudom azt is, hogy politikai nézeteket nem lehet sem a nagylelkűség, sem az aljasság etikai mértékével mérni. Egyszerűen szegyenlem magam amiatt az ország miatt, amelyet szeretek. Szegyenlem magam nem csak a nemlétező barakok miatt, hanem a megaláztatás miatt is. Franciaország 1939-ben úgy fogadta a spanyolokat, mint a bűnösöket, 1914-ben láttam a francia hadsereget Charlesroinál. Láttam a menekülő tízezreket. Lehet-e ezeket a nehéz időket ilyen könnyen elfelejteni? Liszter parancsnok brigádjának 74 tagját börtönre ítélték, mint a tolvajokat. Mivel vádolják őket? Parancs szerint értékekkel teli ládákat kísértek, amelyeket a peypignani spanyol követségnek kellett volna át-

adni. Két évi börtön a vámrendeletek megsértése miatt. Ki gondolt a menekülés napjaiban a vámrára?! A spanyol köztársaság kincseit elkobozták. Látták, amint a francia csendőr egy spanyol sebesült kötéseit letépte. Megnézte, hogy a kötés alatt nincs-e elrejtett arany. A kötés friss sebet takart és a spanyolnak minden erejét össze kellett szednie, hogy fel ne sikoltson. Arra gondolni is szegyen, hogy a gazdag turisták elmennek Argelesbe, az emberi szenvedést végignézni. Így utaztak nagyapánk és nagyanyánk a versaillesi parkot meglátogatni. Ott szenvedtek a párisi kommunárdok. Ha egy repülőgép elvész, ha egy hajó veszteget, ha nyoma tűnik öt embernek, a világ minden tájából és országából expedíciók indulnak kutatására és megsegítésére. Öt vagy ötven ember életét próbálják megmenteni. Tízezrekre menő támogatások kellenek egy békés országban és még akadnak olyanok, akik azt merik mondani: „Ne hivatkozzanak részvételünkre.”

A nép nem oka Franciaország ilyen lealacsonyodásának. A halálos és szülő-munkások még ruhát, kenyeret és tejet hordanak a menekülteknek. De a francia és a spanyol nép fiai közé drótszövényi húztak.

1914-ben Franciaország visszaverte az első ellenséges támadást. Különböző államok fiai kínálták fel